

Dragi g. Doropoljski!

Zadnjič sem Vam obljubil, da pridobim mnogo naročnikov „Zvončku“, pa jih nisem mogel toliko dobiti kakor sem mislil, ker otroci imajo le malo denarja, starši jim ga pa nočejo dati. Dobil sem samo 3 nove naročnike, 5 nas je pa še od lanskih ostalo zvestih. Sestra ni pri deklicah nič opravila. Vendar pa upam še med letom kakega naročnika dobiti. Imena tukajšnjih naročnikov vidite skoro vsakikrat med rešilci zastavic. Jaz jako rad rešujem take zastavice kot so v „Zvončku“. Čim težje so, tem ljubše so mi. — Rad bi, da bi „Zvonček“ izhajal vsaj 16 krat na leto, ker meni se zdi jako dolgo ves mesec čakati na drugo številko. Zato pa še enkrat kličem vsem naročnikom „Zvončka“: Pridobivajte mu novih naročnikov, saj je to vam v korist! „Zvonček“ bo potem tudi večji. Najmanj enega novega naročnika vsak prav lahko dobi, kjer jih je pa še malo, pa tudi več. — Prilagam svojo risbo naše hiše. Risanje me jako veseli. Vsak prosti čas porabim za risanje, čitanje in pisanje. Poučno in zabavno berilo rad čitam, od poučnega najrajši prirodopis in prirodoslovje (zlasti o živalih), o tujih krajih, o zvezdoznanstvu in življenjepise „naših mož“. Od zabavnega mi pa najbolj ugajajo mladinski spisi, humoreske, narodoljubni spisi (na pr. Zaroka o polnoči) in mornarske povesti ter dogodki potovalcev (na pr. Skozi puščavo, Morski razbojnik, Pet tednov v zrakoplovu itd.). Ker v višje šole ne morem, se pa menim kot samouk kolikor mogoče več naučiti. Kakor sem Vam že povedal v 1. pismu, pojdem k mornarjem, kakor hitro bo mogoče. (Dokler se te zmešnjave ne uredi, ni namreč nič s tem.) Ko bom imel že mornarsko obleko, Vam pošljem svojo sliko in popišem v „Zvončku“ svoje doživljaje pri mornarjih.

Na snidenje! Srčne pozdrave!

Janez Leskovar,
Preloge pri Prihovi, p. Konjicah.

Prilagam načrt slike za platnice „Zvončka“. Prosim, povejte mi v odgo-

voru, če ga boste dali prerisati kakemu umetniku!

Odgovor:

Ljubi Janez!

Risbo vaše hiše sem prejel in bi jo tudi priobčil s Tvojim pismom vred, toda klišeja ni od nobene strani. Dva meseca je že od tedaj, kar sem podobico poslal v Zagreb, da po njej izdelajo kliše, pa vzlic ponovnim mojim vprašanjem ni nobenega odgovora. Da ne boš predolgo čakal, prijavljam danes samo Tvoje pismo, podoba hiše pa pride pozneje v list. Načrt slike za „Zvončkove“ platnice sem tudi dobil. Kadar omislimo listu novo opremo, izročim Tvoj načrt umetniku s prošnjo, naj se ozira nanj. — Upajmo, da se kmalu „te zmešnjave“ uredi — potem se nam pa predstaviš v mornarski obleki. Prosim Te, deluj vedno z isto vneto za „Zvonček“. Vztrajno delo ima vedno uspeh.

Dragi g. Doropoljski!

Na prigovarjanje svojega prijatelja Janeza Leskovarja sem si tudi jaz letos naročil „Zvonček“. Jako mi ugaja, in vsakikrat, ko pride, se jako razveselim. V lanskem „Zvončku“, ki mi ga je posodil tudi Leskovar Janez, mi jako ugaja povest „Kekec na hudi poti“. Gosp. Josip Vandot je gotovo tam blizu doma kot Kekec, ker se vse njegove povesti gode v tistih krajih. — Sedaj sem star 14 let. Jako me veseli risanje, čitanje, prirodopis, zemljepis in zgodovina. Več Vam pišem prihodnjič. Srčne pozdrave!

Štefan Mlakar
na Prihovi pri Konjicah.

Odgovor:

Ljubi Štefan!

Priznati moram, da imaš dobrega prijatelja. Toliko veselja do lepe knjige sploh in do našega „Zvončka“ posebe kaže malokateri naših naročnikov. Ko bi imeli dovolj takih prijateljev, bi se že davno lahko ponasali s tolikim številom naročnikov, kakor

si ga vsi želimo. Ker je res, da besede mičejo, a zgledi vlečejo, ne smemo obupati, temveč se moramo nadejati boljših časov.

Dragi gospod Doropoljski!

Tudi jaz mlada Jugoslovanka sem se Vam namenila pisati. Srčno se želim združiti z Vašimi kotičkarji. V svetovni vojni so mi ubili strička, a pred 7. leti je zaprla bela smrt mojemu dragemu očetu oči. V sedanjih številki mi najbolj ugaja povest „Povodnjak“. Hodim jako rada v šolo, ker se toliko lepega naučim. Med vsem predmeti mi najbolj ugajata prirodopis in prirodoslovje. Družega Vam nimam pisati iz naše preljube šole.

Z odličnim spoštovanjem Vas pozdravlja

Draga Šmidova
v Škofji Loki.

Odgovor:

Ljuba Draga!

Tudi v Tvojo rodovino je udarila strašna vojna s kruto silo. A srečnejša bodočnost, ki nas čaka v svobodni domovini, ublaži vse pekoče rane. Prepričan sem, da ostaneš vedno zvesta in navdušena Jugoslovanka!

Čenjeni gospod!

Prosim lepo, sprejmite opis mojega godu v svoj kotiček, ki ga tako rada prebiram.

Moj god.

Letos sem praznovala svoj god prav veselo. Hvala Bogu, da smo ga zdravi učakali. Letos je čas mojega godu prav veselo potekel; mogoče, da sem ga letos zadnjikrat praznovala. Od vseh skupaj sem dobila prav lepo voščilo, pa tudi lepah daril. Prejšnji dan je mati spekla dobro potico, da smo imeli za rešitev. Jako sem se veselila svojega godu. Zvečer, preden smo šli k počitku, so prišli pod okno godci in so prav lepo igrali in mi voščili za god. Tako sem opisala svoj veseli god.

Franja Kranjčeva,
učenka v Teharjih.

Odgovor:

Ljuba Franja!

Voščila, darila, potica in še godci porvu — no, tako ne praznuje vsakdo svo-

lega godu! Ampak — kako prideš do tako žalostne misli, da si svoj god letos mogoče zadnjikrat praznovala? Tako mlada in zdrava! Bog Ti daj še mnogo, mnogo veselih let — to je moje voščilo k Tvojemu godu!

Dragi gospod Doropoljski!

„Zvonček“ sem z veseljem prejel. V njem sem bral toliko lepih pisem, da sem se tudi jaz namenil Vam nekaj pisati. Imel sem prav lepega majhnega konjička, ki sem ga že jahal. Vedno sem mislil samo nanj; tudi v šoli. Zato pa nisem v šoli tako napredoval, kot bi moral. Prinesel sem domov slabo izpričevalo. Ata je zato konjička prodal. Obljubil pa mi je, da mi kupi drugega, če se bom v šoli poboljšal. To hočem tudi storiti ter Vam bom poročal.

Lepo Vas pozdravlja Vaš

Tinko Podlesnik,
učenec IV. raz. v Kranju.

Odgovor:

Ljubi Tinko!

Sam priznaš svojo napako, zato smemo upati, da izvršiš svoj sklep. A ker je Tvoj oče mož-beseda, ni dvoma, da Ti ne kupi drugega konjička, ki bo pač bogato darilo za dobro izpričevalo. Povej, kako se izteče ta pravda med konjičkom in izpričevalom!

Čenjeni gospod Doropoljski!

Čitala sem več letnikov „Zvončka“. S tem sem spoznala, da ste velik prijatelj otrok. Naročnica pa sedaj še nisem. Stara sem 13 let. Moja mama je sicer Nemka, doma iz Gradca, a govorimo vsi — tudi mama — slovensko. Prosim za odgovor.

Pozdravlja Vas

Malka Schweigerjeva,
Dravlje pri Ljubljani.

Odgovor:

Ljuba Malka!

Tvoja mama, po rodu Nemka, se je pričela našemu milemu jeziku ter je s tem dokazala, koliko zmore vztrajnost in dobra volja. Ker Te ljuba mama rada ima, Ti gotovo ne odreče „Zvončka“, ako jo prosiš zanj. Potzkusi!

